

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. L. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/20, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2015, č.j. OAM-23/ZA-ZA14-HA08-2015, E.č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2015, č.j. OAM-23/ZA-ZA14-HA08-2015, E.č. „X“, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplněných podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím žalovaného měl být žalobce také zkrácen na svých právech, a to v důsledku porušení ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce namítl, že žalovaný pochybil, když mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Žalobce dále uvedl, že z obsahu správního spisu, jakož i ze samotné žádosti, jasně plyne, že má na území České republiky vytvořeno komplexní rodinné zázemí, neboť zde má manželku a nezletilou dceru, přičemž obě mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. S ohledem na tuto skutečnost žalobce namítl, že žalovaný při hodnocení toho, zda jsou u něho dány důvody pro udělení humanitárního azylu, měl s poukazem na případy hodné zvláštního zřetele zohlednit právě uvedené skutečnosti. V případě, že by byl nucen vycestovat zpět do Vietnamu, by tato skutečnost znamenala rozvrácení jeho rodiny a současně i závažný zásah do práva na respektování jeho soukromého života, jakož i jeho rodiny. Dle žalobce je právě zmíněné tou okolností, jež je oním hodným případem zvláštního zřetele, který může odůvodnit případné udělení tzv. „humanitárního azylu“. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že se žalobce zmíněný případ netýká, resp. že se žalobce této ochrany vůbec nedomáhal, tak se dle žalobce jedná o tvrzení naprosto nepřezkoumatelné.

Žalobce dále zdůraznil, že ze spisového materiálu, jakož i napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany primárně právě z důvodů vytvoření rodinného života na území České republiky. Dle žalobce totiž nelze očekávat, že vzhledem k tomu, že zde jeho nejbližší mají vytvořené komplexní zázemí a jeho manželka zde má obchod, že by se s ním vrátili do Vietnamu. Dle žalobce tyto důvody jednoznačně směřují k udělení tzv. „humanitárního azylu“. Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí těmito skutečnostmi nezabýval, když je odmítl s tím, že žalobce o tento typ ochrany výslovně nežádal, nelze proto rozhodnutí žalovaného považovat za zákonné a přezkoumatelné. Žalobce uzavřel, že žalovaný pochybil, když mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a když v rozhodnutí nerozvedl logické úvahy o tom, proč žalobcem v žádosti uváděné důvody nezakládají důvod pro přiznání takového typu mezinárodní ochrany.

Žalobce v tomto kontextu odkázal na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 52 Az 46/2003, a Krajského soudu v Praze, sp. zn. 47 Az 114/2003, jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 421/2004. Dle žalobce je sice nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, i tak však musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a k jakým závěrům dospěl. Žalobce má za to, že v této věci došlo k porušení zásad týkajících se mezí správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vyšel. Z těchto důvodů se žalobce proto domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném stavu věci, pročež postup žalovaného správního orgánu nelze přezkoumat a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítl, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu, když v této souvislosti především poukázal na to, že jeho vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce v tomto ohledu poukázal především na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), jenž zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Žalobce rovněž odkázal na Úmluvu o právech dítěte, jež byla publikována pod č. 104/1991 Sb. S poukazem na tyto mezinárodní dokumenty se žalobce domnívá, že jeho vycestování brání mezinárodní závazek České republiky, tj. právo na respektování rodinného a soukromého života, když jeho

případné vycestování by bylo nutno posuzovat jako závažnou újmu dle zákona o azylu. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalobce toho názoru, že zde jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Závěrem žalobce shrnul, že s ohledem na uvedené je rozhodnutí žalovaného nejen v rozporu s ustanovením § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a ustanovením § 14 a § 14a azylového zákona, nýbrž i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, pročež navrhl, aby předmětné rozhodnutí bylo zrušeno, věc se vrátila zpět žalovanému, a soud mu přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud zamítl žalobu pro nedůvodnost. Odkázal přitom na obsah správního spisu a zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný popírá oprávněnost žalobních námitek. Je toho názoru, že postupoval v souladu se zákonem o azylu i se správním řádem. Zjistil skutečný stav věci, posoudil ji ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Po posouzení těchto skutečností nedospěl k závěru, že by žalobci svědčil některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce opustil jeho vlast z ekonomických důvodů, a že ke zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo zrušení jeho vlastním zaviněním, a to tím, že porušoval jiné zákony. Žalovaný má proto za to, že jediným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky.

Pokud se jedná o humanitární azyl, žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil osobní, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho zdravotní stav a věk. V podrobnostech odkázal na své rozhodnutí, z něhož vyplývá, že dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč u žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele.

Žalovaný dále uvedl, že trvá na svém závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K tomuto doplnil, že rodinné vazby nejsou dle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem, který by sám o sobě šel podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce má možnost svůj soukromý život realizovat prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

K ústnímu jednání před soudem konanému dne 11.1.2016 se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále požadoval zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému

ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Žalobce předně namítl porušení zásad týkajících se volnosti správního uvážení. Dle žalobce totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce vycházel žalovaný při úvaze o tom, že žalobci neudělí humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a postup žalovaného proto nelze přezkoumat, protože rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Dle soudu je nejprve vhodné uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkouvávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, které jsou, jakož i všechny dále uvedené rozhodnutí, dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

K uvedenému je dále možné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2005, č.j. 1 Azs 199/2004-50). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké

relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobce, nýbrž i situaci v zemi jeho původu, tj. ve Vietnamu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobce a situaci ve Vietnamu.

Uprostřed na str. 3 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je prokazatelně uvedeno, z jakých zjištěných podkladů žalovaný při rozhodovací činnosti vycházel. Žalovaným bylo na tomto místě konkrétně zmíněno, že při rozhodování vyšel zejména z výpovědí samotného žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu azylového řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu (viz např. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP, nebo informace poskytnutá organizací Human Rights Watch). Žalobce měl možnost se s těmito podklady ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámit, ale této možnosti před vydáním rozhodnutí nevyužil.

Na str. 5 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, je žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval sociální a ekonomickou situací žalobce, jakož i zohlednil jeho věk a zdravotní stav.

Dle soudu je navíc zapotřebí na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahlížet v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně. Pro nyní posuzovanou věc je podstatné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul (žalobcem nikterak nezpochybněný) zjištěný skutkový stav, z něhož následně nevzešly azylově relevantní důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu. Soud dále poukazuje na poslední odstavec na str. 4, v němž se žalovaný zabýval situací žalobce z hlediska toho, že pobyt jeho manželky a jejich nezletilé dcery na území České republiky nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pakliže za takto zjištěného skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, je soud toho názoru, že stručné odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně udělení, resp. neudělení, humanitárního azylu žalobci nelze považovat za nepřezkoumatelné, jak je namítáno žalobcem. Dle soudu totiž žalovaný tímto jednoznačně vyjádřil, že zjištěný skutkový stav posoudil z hledisek kritérií připadajících na udělení humanitárního azylu, v nichž neshledal žádný důvod pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. K otázce humanitárního azylu je vhodné ještě doplnit, že tento je třeba vnímat jako výjimečný a zároveň i jako subsidiární, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Žalovaný přitom při posuzování, zda jsou u žadatele dány důvody hodné zvláštního zřetele, logicky vychází ze skutkového stavu, jenž vzal za základ rozhodování o azylu dle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu. Ve světle těchto skutečností proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné, neboť z právě uvedeného je dle soudu zcela evidentní, z jakých skutečností žalovaný vyšel při hodnocení osobní situace žalobce.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nejen posoudil osobní situaci žalobce, ale především s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu ke správnímu uvážení je naprosto nepochybné, na základě jakých skutečností žalovaný přesvědčivě vystavěl svůj, byť

stručný, závěr o tom, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze dojít k závěru, že by u žalobou napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Ze strany žalovaného nedošlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003-51). Tato situace však v tomto případě nenastala.

Nadto soud připomíná, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.1.2015, ani později, výslovně nežádal o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážit toliko v intencích obecných tvrzení žalobce, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z této skutečnosti tak může pramenit jistá stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu. Tato skutečnost však nemůže být jakkoliv připsána k tíži žalovaného.

K druhé části námitky, jež se rovněž týká nepřezkoumatelnosti a taktéž nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný s poukazem na důvod hodného zvláštního zřetele měl žalobci udělit humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a to s ohledem na jeho komplexní rodinné zázemí, tj. že na území České republiky pobývá jeho manželka a jejich nezletilá dcera, soud uvádí následující.

Jak již bylo shora zmíněnou, smysl poskytnutí humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004).

Na udělení humanitárního azylu však není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 12/2003-38, publ. pod č. 301/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí o tom, že humanitární azyl udělen nebyl, správní soudy přezkoumávají potud, zda správní orgán při rozhodování nepřekročil zákonné meze svého diskrečního práva nebo je nezneužil. Pokud tedy žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil skutkový stav, a mj. i osobní situaci žalobce, kam nesporně náleží i skutečnost, že na území České republiky se na základě povolení k trvalému pobytu nachází jeho manželka a jejich nezletilá dcera, jakož i tvrzení obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že v případě jeho návratu do Vietnamu dojde k rozpadu jeho rodiny, a proto chce z tohoto důvodu zůstat na území České republiky, jeho zdravotní stav, a konečně

i situaci v zemi jeho původu, nelze za takovéhoho stavu věci přisvědčit tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Z právě předestřených skutečností je totiž zjevné, na základě jakých podkladů žalovaný v rámci správního uvážení učinil svůj závěr o tom, že u žalobce není dán důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť žalovaný u žalobce nezjistil žádný zvláštní zřetele hodný důvod.

Z hlediska tvrzené námitky nezákonnosti rozhodnutí žalovaného je třeba dále dodat, že jestliže žalovaný na podkladě zmíněných skutečností v rámci správního uvážení neshledal v dané věci případ zvláštního zřetele hodného, a tedy důvod pro udělení humanitárního azylu žalobci, je třeba konstatovat, že učinění takovéhoho rozhodnutí bylo výsostnou diskreční pravomocí žalovaného. Soud rovněž nezjistil, že by žalovaný v rámci tohoto správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy. Lze proto uzavřít, že správní uvážení žalovaného nikterak nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem o azylu, jakož i to, že žalovaný k učiněnému závěru dospěl řádným procesním postupem na základě řádně zjištěného skutkového stavu. V návaznosti na tyto skutečnosti lze dále konstatovat, že jestliže žalovaný splnil zákonem kladené požadavky na správní uvážení a výsledek jeho úvahy je logický a vyplývá z provedených důkazů, má tato skutečnost dále nutně za následek, že je v takovém případě vyloučeno, aby rozhodnutí žalovaného mohlo být hodnoceno jako nezákonné ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud ve správním soudnictví navíc není jakkoliv oprávněn, jestliže byly splněny zmíněné předpoklady, vytýkat správnímu orgánu, že svého práva udělit humanitární azyl nevyužil.

V této souvislosti považuje soud ve vztahu k žalobci tvrzenému případu hodnému zvláštního zřetele za nezbytné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, z něhož mj. vyplývá, že případy hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Lze přesto dovodit, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu společného soužití je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Snaha o společné rodinné soužití tedy nemusí být v každém jednotlivém případě důvodem pro udělení humanitárního azylu.

Žalobce dále namítl, že jeho vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i práva dítěte, protože se žalobce domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobce toliko uvedl, že chce na území České republiky zůstat s manželkou a nezletilou dcerou.

S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobce v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ustanovení § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.*

V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28.11.2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného

zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda se v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, www.nssoud.cz).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho nezletilou dceru, a to primárně její matkou. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobce, že jeho manželka na území České republiky podniká, a že zde má obchod. Dle soudu z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že manželka žalobce by byla schopná se o jejich nezletilou dceru v případě (dočasné) nepřítomnosti žalobce v České republice postarat, a to i z hlediska finančního s ohledem na zmíněné provozování podnikatelské činnosti. Nejedná se tak o situaci, že by manželka žalobce žila s jejich nezletilou dcerou ve společné domácnosti a byla odkázána na příjem žalobce.

Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu do Vietnamu nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

V návaznosti na právě předestřené je zřejmé, že případné nezbytné vycestování žalobce z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Případné kontakty s manželkou a nezletilou dcerou, pokud by tyto setrvaly na území České republiky, proto za stávající situace nebudou vyloučeny, byť tak mohlo být učiněno za zvýšeného úsilí žalobce. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný

nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. ledna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová